

Arrest

**nr. 143 309 van 15 april 2015
in de zaken X en X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014 (zaak nr. 159 421).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 15 september 2014 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. 159 860).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 februari 2015 die de partijen oproept voor de terechtzitting van 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten K. VAN ELSLANDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 159 421 en 159 860 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat zij uitspraak wil op basis van het verzoekschrift met rolnummer 159 421.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 159 860.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat uzelf en uw ouders in Tibet zijn geboren, en u de Indiase nationaliteit nog niet hebt verworven. U verklaart een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in Kyirinda dorp, Nyala township, Nangchen district, Yushu prefecture, Tsongo provincie, Tibet, Volksrepubliek China (VRC). U werkte in Tibet op het land van uw ouders. Daarna ging u vijf jaar naar school. In december 1997 vertrok u via Nepal, waar u een maand verbleef in het Reception Centre (RC), dan naar India ging om een audiëntie te hebben met de Dalai Lama en om naar school te gaan. U kwam in februari 1998 aan in India en ging vier jaar naar de Soga-school. Daarna woonde u in Dharamsala: u werkte anderhalf jaar als naaister in het Tibetaans vrouwenhuis en nadien werkte u 3-4 jaar in een privé-naaihuis. Op 24 september 2008 beviel u van uw dochter, en nadien werkte u drie jaar niet. Daarna werkte u nog een jaar als verkoper van brood. Uw echtgenoot heeft geen RC omdat op zijn wit boek stond dat hij pelgrim was. Hierdoor kreeg hij soms problemen met de politie. Om deze reden, en omdat u discriminatie ervoer in India, besloot u het land te verlaten.

U vertrok op 23 juli 2013 en reisde via Duitsland naar België. U bent België binnengekomen op 24 juli 2013 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: green book, hokou, attest RC India, formulier RC Nepal, twee attesten van de school in India, attest van naaihuis in India, geboortecertificaat dochter, uitprint wit boek echtgenoot, 7 foto's, waarvan 1 uit Tibet.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book, hokou, attest Reception Centre India, formulier Reception Centre Nepal; vertalingen zie gehoorverslag) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Norlha TACHUNTSANG, geboren op 11/10/1972 en geboren in het dorp Kyirinda, district Nagchen, provincie Tsongo. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p. 4, 7-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing en protestacties in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. In december 1997 vertrok u via Nepal, waar u een maand verbleef, naar India om een audiëntie te hebben met de Dalai Lama en naar school te gaan. U kwam in februari 1998 aan in India en ging vier jaar naar de Soga-school. Daarna woonde u in Dharamsala: u werkte anderhalf jaar als naaister in het Tibetaans vrouwenhuis en nadien werkte u 3-4 jaar in een privé-naaihuis. Op 24 september 2008 beviel u van uw dochter, en nadien werkte u drie jaar niet. Daarna werkte u nog een jaar als verkoper van brood. U nam regelmatig deel aan protestacties, maar kreeg hier geen problemen door.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht

opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw partner geen RC heeft en als gevolg hiervan geen werk vindt en bang is opgepakt te worden. Echter, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het dossier, blijkt dat heden bijna alle Tibetanen in India over een RC beschikken en dat de Tibetaanse overheid en de Indiase overheid moeite doen om alle Tibetanen in orde te stellen. Aldus komen uw verklaringen weinig aannemelijk over. U stelt verder dat u geen vrees hebt om terug te keren, maar dat het leven in India moeilijk en hard is. Er is discriminatie: Indiërs vragen een hogere prijs voor vervoer aan Tibetanen, ze pesten Tibetanen, en Indiase mannen proberen Tibetaanse meisjes aan te raken. U kan het Indiaas burgerschap niet verkrijgen. Hoewel betreurenswaardig, haalde u hiermee geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers nergens in uw asielaanvraag is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. De door u aangehaalde feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming en hebben u blijkbaar ook niet weerhouden om van 1997 tot 2013 in India te (kunnen) wonen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U legde in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg, hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Gelet op niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde green book, hokou, attest RC India, formulier RC Nepal, schoolattesten, attesten van uw werk, het geboortecertificaat van uw dochter, uitprint van het white book van uw echtgenoot en foto's uit Tibet en India merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, opleidingen, werk en familiale omstandigheden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte

aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Uit de toelichting bij het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekster schendingen aanvoert van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, evenals van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

3.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 13 stukken.

Met een aanvullende nota van 4 maart 2015 voegt verweerder een rapport bij.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste vijftien jaar voor haar vertrek naar Europa verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

3.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster door de Indiase overheid in het bezit gesteld geweest te zijn van een verblijfsdocument (RC) evenals van een reisdocument (IC). Verzoekster verklaarde met dit IC het land te zijn uit gereisd, waarna zij het document na aankomst in Europa zou hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat elk recht op terugkeer uitgesloten is voor diegenen die niet over een IC beschikken.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad derhalve op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

3.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster merkt dienaangaande op dat India geen specifieke wetgeving omtrent de asielprocedure kent en geen lid is van de Vluchtelingenconventie, dat er problemen rijzen bij de registratie van Tibetanen en er een kentering is gekomen in het beleid door de verbeterde relaties tussen India en de Chinese Volksrepubliek en tenslotte dat de verlenging van de RC volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten en helemaal niet is gegarandeerd. Verzoekster merkt bijkomend op dat India geen akkoord heeft om Tibetanen niet terug te sturen naar Tibet, waardoor er geen zekerheid is dat verzoekster niet naar China teruggestuurd wordt.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor refoulement opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit was van een geldig RC, door India effectief werd gepatriëerd naar China.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de bescherming van Tibetanen afhangt van de goodwill van de autoriteiten en er bovendien een kentering dreigt in het beleid door de verbeterde betrekkingen met

China, stelt de Raad vast dat deze geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt daarentegen dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden (*ibid.*).

Voor wat betreft het verblijfsrecht van verzoekster, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat op de website van het Indiase “*Bureau of Immigration*” concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken. Zij dienen zich met een nieuw attest van de CTA aan te melden op het politiekantoor waar zij hun RC in bewaring gegeven hebben, teneinde dit document opnieuw te verkrijgen en te laten verlengen (*ibid.* p. 11). In zoverre verzoekster betoogt dat dit verblijfsrecht slechts periodiek is en de verlenging “*volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten*”, blijkt uit dezelfde informatie dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen een administratieve verplichting betreft waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. In de praktijk betreft de verlengingsprocedure een formaliteit die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor “*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster levert in haar verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, namelijk dat deze “*zich uitsluitend beroepen op verklaringen van gesprekspartners binnen de Indiase overheid en Tibetaanse organisaties*”, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht van de Tibetanen geen bevestiging vindt in de Indiase verblijfsreglementering, blijkt anderzijds uit de informatie van de commissaris-generaal dat het verblijfsrechtelijk stelsel steunt op opeenvolgende officiële beleidsinstructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”) die door de Indiase regeringen zijn uitgevaardigd in uitvoering van de algemene verblijfswet (“*Foreigners Act*”) (*ibid.*, p. 14-15). Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Betreffende de feiten die de aanleiding gaven tot het vertrek van verzoekster uit India stelde zij dat haar partner geen RC heeft en als gevolg hiervan geen werk vindt en bang is opgepakt te worden en dat Tibetanen in India gediscrimineerd worden. Als voorbeelden van deze discriminatie haalt verzoekster aan dat Indiërs een hogere prijs vragen voor vervoer aan Tibetanen, ze Tibetanen 'pesten', dat de Indiase mannen Tibetaanse meisjes proberen aan te raken en dat Tibetanen het Indiase staatsburgerschap niet kunnen verwerven.

Wat betreft de beweerde problemen die verzoekster partner zou ondervinden doordat hij niet over een RC beschikt, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat actueel ook aan Tibetanen die met een SEP kort verblijf India binnenkwamen, zoals luidens verzoeksters verklaringen het geval zou zijn geweest voor haar partner, recht hebben op een RC en op de jaarlijkse verlenging daarvan (*ibid.*). Daargelaten de geloofwaardigheid van deze bewering, kan verzoeksters partner zich aldus in het bezit stellen van een RC indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt. Ten overvloede is hier enkel verzoeksters individuele asielaanvraag aan de orde aangezien haar echtgenoot nog steeds in India verblijft. Wat betreft de discriminatie die Tibetanen in India ervaren, stelt de Raad vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om ze gelijk te stellen met 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of met 'ernstige schade' in de zin van de subsidiaire bescherming, en ze er verzoekster bovendien niet van hebben weerhouden om van 1997 tot 2013 in India te wonen. Nergens in de verklaringen van verzoekster is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van haar als Tibetaan in India dat dit gelijkgesteld zou kunnen worden met vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om deze motieven te betwisten, doch beperkt zich tot het opnieuw bevestigen van haar verklaringen, wat niet dienstig is. Verzoekster merkt nog op dat "*Tibetanen in India verboden wordt een afbeelding van de Dalai Lama in het bezit te hebben of ten toon te stellen*" en er "*vaak slaag*" krijgen, doch dit betreffen blote beweringen die door geen enkel stuk worden gestaafd en die geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt daartegen dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28).

3.2.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER